

## Církev bratrská nadnárodní

# Jedna či dvě církve?

*Považujete česko-slovenské sepjetí v Církví bratrské/ bratské za důležité? Jak se díváte na současné směřování k většímu osamostatnění české a slovenské části církve?*

Církev musí hledat společnou řeč v podstatných věcech. A to napříč všemi jednotami, jak říkali bratři z Jednoty. Napříč katolickou, pravoslavnou, husitskou, českobratrskou, augšpurskou a já nevím jakou křesťanskou jednotou. A tím spíš - napříč Česko - Moravsko - Těšínsko - Slovenskem v Církví bratrské. Čas ukazuje, že je třeba spíše federalizovat a spojovat a to především čelem ke světu, ke státu, k Evropě. Tedy je třeba spojovat v podstatných věcech. A mezi podstatné nepatří podle mne věrouka - tedy místní chápání svatých věcí - ani církevní organizační řád či jiné dokumenty. Jsou věci služebnou. Podstatným je sdílení radosti i starosti, jednota v Bohu a službě všem, kteří potřebují slyšet evangelium a pomoc v nouzi. Podle mne je podstatná služba Slovem - sdílení kazatelské a misionářské služby, diakonie - přímé nesení sociálně slabých, podpora církevního zdravotnictví a školství. Nesmíme stát osamoceně ve svých státech a v Evropě. Potřebujeme se scházet, sdílet zkušenosti, sdílet pracovníky a někdy se podporovat i v nákladech projektů misie či diakonie.

Asi se mne ptáte proto, že jsem v Bratislavě předložil návrh, který by umožnil svobodu jednotlivým národním částem církve ve vnitřním uspořádání ústavy a řádu. Nikdy jsem nemluvil o rozdělení, ale o svobodě, protože nepodstatné vnitřní řízení už roky volá po reformě, která by sloužila k větší efektivitě. Protože jde o věci služebné, nikoli podstatné, snesl jsem odmítnutí návrhu a nevidím v tom tragédii. Ale jsem rád, že se o tom diskutuje. Církev bratrskou dneška vidím jako věroučně pestrou. Za více jak dvacet let svobody se ukázalo, jak je ten konec republiky letniční a ten konec reformovaný a jiný zase více lutherský či americký. Fajn! Je to dobře, trochu mi to před dvaceti lety rozpochybovalo střeva, ale dnes jsem rád, že to tak je. Taky máme už nyní autonomní oblast, která má možnost upravit si některé věci platné v církvi podle svého - Těšínsko. To je vlajkovou lodí toho, o čem mluvím. Jsem totiž přesvědčen, že když se řízení církve posune blíže lidem, kteří v církvi žijí, když se více pravomoci a odpovědnosti dá níže - tedy na národní části církve a pak ještě níže na nějaké oblasti a pak na senioráty a staršovstva, tak se naše práce zefektivní. A k tomu je třeba ta větší svoboda ve tvorbě ústavy a řádu.

Daniel Kvasnička